

Nr 968

Av herr **Lundberg**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 68, angående central administration för hälso- och sjukvården samt socialvården, m. m.*

I förslaget till medicinalstyrelsens omorganisation (prop. nr 68/1967) har enligt min uppfattning tandvården — representerad av tandvårdsbyrån — fått alldeles för knappa resurser; den har inte fått en plats som står i överensstämmelse med tidens krav.

Tandkaries och tandlossnandets sjukdomar, de mest framträdande av tandsjukdomarna, hör till de allra vanligaste, de mest utbredda folksjukdomarna i vår tid. Deras bekämpande, genom förebyggande åtgärder och behandling, kräver allt större insatser, personellt och ekonomiskt, av samhället. Framför allt synes större insatser i förebyggande syfte påkallade, och medicinalstyrelsen bör när det gäller sådana på tandvårdens område vara det ledande och samordnande organet så som fallet är på medicinens olika områden.

Erfarenheten från senare år har visat, att insatser exempelvis av kariesförebyggande åtgärder lönar sig mycket bra både då det gäller att minska den enskildes lidande och besvär av tandsjukdomarna och i fråga om att minska personalbehovet och kostnaderna för tandvården. Men ännu mycket mer kan göras och kommer utan tvivel att väl löna sig. Folktandvårdens huvudmän är nu också helt inne på denna linje. Tandläkarundervisningen och forskningen har självfallet sin givna plats i nämnda verksamhet och arbetar även i sådant hänseende. Detsamma gör en del organisationer. Men även i undervisningen för barn och ungdom måste detta arbete fram liksom i den upplysningsverksamhet som riktar sig till allmänheten. — I hela denna verksamhet har medicinalstyrelsen såsom ovan framhållits sin givna plats, men resurser härför saknas i det framlagda förslaget.

Det bör också framhållas att vi nu har över 6 300 tandläkare i landet, jämfört med 8 900 läkare. Det är självklart att det för den centrala ledningen av läkarvården i dess många olika former kräves en betydligt större organisation än för tandläkarvården. Ändå synes det knappast vara en rimlig proportion mellan vad som föreslagits å ena sidan för läkarvården och å andra sidan för tandläkarvården.

Den samhällseliga tandvården sysselsätter ungefär tredjedelen av landets tandläkare, de övriga är privatpraktiserande. Det torde vara många som i likhet med mig anser en väsentlig utbyggnad av folktandvården både önsk-

värd och nödvändig. Detta kommer att kräva ytterligare insatser från medicinalstyrelsens sida.

Olika omständigheter tyder på att medicinalstyrelsens tillsyn över den privata tandläkarvården bör utökas inte minst när det gäller taxor och utfört arbete. Den är nu ytterst obetydlig. Även detta kräver givetvis ökade resurser.

Med hänvisning till det anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i den nya organisationen av medicinalstyrelsen ge tandvårdsbyrån större resurser, minst så som medicinalstyrelsen föreslagit i sitt remissyttrande i ärendet.

Stockholm den 14 april 1967

John Lundberg (s)
